

Resul-i ekrem (s.a.a) ve nübüvvet

<"xml encoding="UTF-8?">

Resul-i ekrem (s.a.a) ve nübüvvet

Kurân-ı Kerim'in nasları sağlam, dakik ve İslâm risaleti döneminin olayları ile birliktelik çağdaş özelliğine sahip nitelikteki en sağlam ve dakik bir eski tarihî kaynaktır.

Bilimsel metodun gerektirdiğine göre de Hz. Peygamber'in (s.a.a), peygamber olarak görevlendirildiğinde ayetlerin inmeye başladığı ve vefat edinceye kadar inmeye devam ettiği döneminin olayları ile ilgili olarak Kur"ân-ı Kerim'in naslarını aşmamamız gerekir.

Çünkü hadis ve siyer kitaplarında yer alan tarihî rivayetlerin derlenip yazıya geçilmeleri, anlattıkları olayların meydana geldikleri tarihten daha sonra olduğunu, ayrıca bu rivayetlerin çarpıtılmaya ve tahrif edilmeye açık olduğunu hepimiz bilmekteyiz.

Hâl böyleyken bu faktörleri göz önüne aldığımız takdirde o rivayetleri Kur"ân'ın, sünnetin ve aklın kesin anlamlı açıklamalarına sunarak onlara uyanları alıp, ters düşenleri reddetmemiz, şüphesiz daha doğal ve daha mantıklı bir tutum olacaktır.

Gözden kaçırmamalıyız ki, peygamberlik bir rabbanî elçilik, bir ilâhî görevdir. İnsanlığı hayat boyunca gerekli hidayet/yönlendirme ile desteklemek amacı ile yüce Allah tarafından belirlenir.

Yüce Allah bu göreve kulları arasından üstün niteliklere sahip kişiyi seçer. Öyle üstün nitelikler ki, o, seçilen kişiyi kendisinden istenen büyük görevi yerine getirmeye ve onu lâayık olduğu şekilde gerçekleştirmeye lâayık kılmaktadır.

O hâlde yüce Allah tarafından gönderilen elçinin, ilâhî risaleti ve onun hedeflerini tümü ile kavraması; algılama, insanlara iletme, açıklama, uygulama, savunma ve koruma düzeylerinde kendisinden istenen fonksiyonu yerine getirmeye muktedir olması gerekir.

Sayılan bütün sorumluluk düzeyleri ise sürekli olarak gelişme çizgisi boyunca bilgi, basiret, marifet, nefis sağlığı, batın temizliği, sabır, doğruluk, yiğitlik, huy yumuşaklığı, Allah"a bağlılık, Allah'a kulluk, Allah korkusu, masumluk (rabbanî destek ve doğrultma) ister.

Peygamberlerin sonuncusu olan Resul-i Ekrem (s.a.a), peygamberler zincirinden kopuk bir halka değildi.

O onların en kâmil ve en büyüğü idi. Dolayısıyla o, onların kemal sıfatlarını en yüksek oranda bir araya getirendir. Allah da elçilik görevini kime vereceğini herkesten iyi bilir.

En büyük ilâhî göreve aday olan kişinin bu görevi üstlenmeden veya onu yerine getirmeye aday olmadan önce o görevi kabullenip uygulamaya tam anlamı ile hazır olması gerekir. Bu gereklilik tartışılmaz açıklıkta bir gerçek ve bu görevin eşyanın tabiatının gerektirdiği bir zorunluluktur.

Buna göre son peygamber olan Hz. Peygamber'in, peygamber olmadan önce bu ilâhî sorumluluğu yüklenmenin istediği bütün birikimlere sahip olması, bu rabbanî fonksiyonu gerçekleştirmek için gereken bütün özelliklerle donanmış olması gerekir. Kur"ân-ı Kerim'in aşağıdaki ayetleri, işte bu gerçeği teyit ediyor. Yüce Allah buyuruyor ki:

"Aziz ve hakîm olan Allah, sana ve senden öncekilere işte böyle vahyeder."[1]

"Senden önce de, şehirler halkından kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını peygamber göndermedik."[2]

"Senden önce hiçbir resul göndermedik ki ona: "Benden başka ilâh yoktur; şu hâlde bana kulluk edin." diye vahyetmiş olmayalım."[3]

"Onları, emrimiz uyarınca doğru yola ileten önderler yaptık ve kendilerine hayırlı işler yapmayı, namaz kılmayı, zekât vermeyi vahyettik. Onlar, daima bize ibadet eden kimselerdi."[4]

O hâlde vahyin kaynağı yüce Allah'tır ve peygamberler de yüce Allah'ın kendilerine O'nu bir bilmelerinin, O'na kulluk etmelerinin kriterlerini vahyettiği, O'nun emri uyarınca doğru yola ileten önderler yaptığı kişilerdir.

Bunların yanı sıra yüce Allah onlara şeriatın yararlı işler yapmak, namaz kılmak, zekât vermek gibi ayrıntılarını da vahyeder. Çünkü onlar kullukta ve yüce Allah"a gerçek anlamı ile teslim olmanın canlı örneği olmakta başkaları için öncüdürler.

Bu konuda yüce Allah'ın özellikle Hz. Peygamber'e yönelik direktifleri Kur"ân-ı Kerim'de şöyle ifade ediliyor:

1- "Şehirlerin anası (olan Mekke'de) ve onun çevresinde bulunanları uyarman ve asla şüphe olmayan toplanma günüyle onları korkutman için, sana böyle Arapça bir Kur"ân vahyettik." [5]

2 - "Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin, diye Nuh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi Allah size de din olarak yasallaştırdı.

Fakat kendilerini çağırdığın bu (din), Allah'a ortak koşanlara ağır geldi. Allah dilediğini kendine (peygamber) seçer ve kendisine yöneleni doğru yola iletir... [6] İşte onun için sen (tevhide) davet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Onların heveslerine uyma ve de ki: Ben Allah'ın indirdiği kitapların hepsine inandım ve aranızda adaleti gerçekleştirmekle emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz de sizedir. Aramızda tartışılabilecek bir konu yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar, dönüş de O'nadır." [7]

3- "Kitabı ve mizanı hak olarak indiren Allah'tır. " [8]

4- "Yoksa onlar (senin için); "Allah'a karşı yalan uydurdu mu derler?" Allah dilerse senin kalbini de mühürler. Ve Allah batılı yok eder; sözleriyle hakkı ortaya koyar. Şüphesiz O, kalplerde olanları bilir." [9]

5-"Allah bir insanla ancak vahiy yolu ile veya perde arkasından konuşur yahut bir elçi gönderip izniyle ona dilediğini vahyeder. Şüphesiz O, yücedir, hikmet sahibidir. İşte böylece sana da emrimizle Kur"ân'ı vahyettik.

Sen, kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu kullarımızdan dilediğimizi kendisiyle doğru yola ilettiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz ki sen doğru yola iletmektesin." [10]

Hz. Peygamber"ın (s.a.a) peygamber oluşundan vefatına kadar onunla aynı dönemde yaşayanlar Hz. Peygamber"ın peygamber olmasından önce ve peygamber olduğu sıradaki hayatı hakkında bize sağlıklı ve net bir portre sunmamışlardır.

Herhâlde bu konudaki en eski ve güvenilir belgeler Hz. Peygamber"ın peygamberliği öncesinde onun yanından hiç ayrılmamış olan ve hayatı boyunca onunla hep birlikte olan amcası oğlu, vasisi ve kendi eliyle besleyip eğittiği Hz. Ali"den (a.s) gelen belgelerdir.

Üstelik Hz. Ali"nin nakletmedeki güvenilirlik ve bu örnek şahsiyeti tanıtmadaki titizlik yönü de inkâr edilemez bir gerçektir. Hz. Ali (a.s) Hz. Peygamber"i (s.a.a) anlatırken onun peygamberlik öncesi dönemi hakkında şöyle diyor:

"O sütten kesildiği andan itibaren Allah, meleklerinden pek büyük bir meleği ona eş etmişti. O melek gece-gündüz ona yücelikler yolunu gösterdi. Âlem ehlinin en güzel huylarını öğretirdi.

Ben de her an devenin yavrusu nasıl anasının ardından giderse onun ardından giderdim. O her gün bana huylarından birini belletir, ona uymamı buyururdu. Her yıl Hira Dağı"na çekilir, kulluğa koyulurdu. Onu sadece ben görürdüm, başkası görmezdi."[11]

Bu belge yüce Allah"ın: "Hiç şüphesiz sen yüce bir ahlâk üzeresin." [12] ayeti ile uyuyor. Bu ayet peygamberlik döneminin başlarında indi. Bilindiği gibi ahlâk, ruhun derinliklerine kök salan nefsanî bir melekedir.

Birkaç günde kazanılacak bir nitelik değildir. Buna göre Hz. Peygamber"ın yüce ahlâk sahibi olmakla nitelenmesi, onun bu sıfatı peygamber olmadan önce taşıdığını ortaya koyar.

Hz. Peygamber"ın (s.a.a) peygamberlikten önceki kişiliğinin bazı göstergeleri onun torunlarından İmam Cafer Sadık"ın (a.s) şu ifadelerinden açıkça anlaşılır:

"Aziz ve celil olan Allah, Peygamberi"ni edeplendirdi ve bu edeplendirmeyi en güzel şekilde yaptı. Onun edeplendirmesini kemale erdirince: "Şüphesiz sen yüce bir ahlâk üzeresin!" dedi.

Sonra kullarını yönetsin diye ona din ve ümmet işini teslim etti."[13]

Şunu da unutmamak gerekir ki, yüce ahlâk tanımlaması, Hz. Peygamber"den (s.a.a) gelen: "Ben

ahlâkî erdemleri tamama erdirmek üzere peygamber olarak gönderildim." şeklindeki hadisin kastettiği erdemlerin bütünüdür.

Eğer Hz. Peygamber'in kendisi henüz ahlâkî erdemleri kişiliğinde taşımasaydı, bu erdemleri tamama erdirmesi ondan nasıl beklenebilirdi? O hâlde Hz. Peygamber'in (s.a.a) peygamber olmadan önce bütün erdemlere sahip olduğunu söylemek gerekir. Çünkü ancak o takdirde yüce ahlâk sahibi olmakla nitelendirilmesi doğru ve mantıklı bir niteleme olabilir.

Demek ki, Hz. Peygamber (s.a.a) peygamber olmadan önce dengeli, ölçülü, bilinçli, mütekâmil, ahlâkî erdemleri bütünü ile içeren, yüce sıfatları ve övülmüş filleri bir arada bulunduran bir kişiliğin örneği idi.

İlâhî vahyin görüntülerine ve Hz. Peygamber'in (s.a.a) bu vahyi nasıl algıladığına işaret eden ayetler, Hz. Peygamber'in (s.a.a) sergilediği güveni, sebatı ve yüce kalbinin algılamış olduğu ilâhî emirlere ve yasaklara tam anlamı ile olumlu karşılık verişini tereddüt kabul etmeyecek bir kesinlikte açıklarlar.

Bunu anlamak için Şûrâ Suresi'nin yukarıda sunduğumuz ayetleri üzerinde tekrar düşündükten sonra bu konudaki diğer ayetleri ve bu arada aşağıdaki ayetleri okuyup irdelemek yeterlidir:

1- "Battığı zaman yıldıza andolsun ki, arkadaşınız (Muhammed) sapmadı ve azmadı. O arzusuna göre konuşmaz. Söyledikleri vahyedilenden başkası değildir. Bu vahyi, güçlü kuvvetli ve üstün yaratılışlı biri (Cebrail) öğretti.

Sonra en yüksek ufukta iken asıl şekliyle doğruladı. Sonra (Muhammed'e) yaklaştı, derkendaha da yaklaştı. O kadar ki (birleştirilmiş) iki yay arası kadar, hatta daha da yakın oldu. Bunun üzerine Allah, kuluna vahyini bildirdi. (Gözleriyle) gördüğünü kalbi yalanlamadı." [14]

2- "De ki: Ben, Rabbinden gelen apaçık bir delile dayanıyorum." [15]

3- "De ki: Ben de tıpkı sizin gibi bir insanım. Yalnız bana... vahyolunuyor." [16]

4- "De ki: Ben, sadece vahiy ile sizi uyarıyorum." [17]

5- "De ki: Bana sadece, sizin ilâhınızın ancak bir tek Allah olduğu vahyedildi." [18]

6- "Sana O'nun vahyi tamamlanmazdan önce Kur"ân"ı (okumakta) acele etme ve "Rabbim, benim ilmimi artır." de!" [19]

7- "De ki: Eğer doğru yolu bulursam, bu da Rabbimin bana vahyettiği (Kur"ân) sayesinde." [20]

8- "De ki: İşte bu, benim yolumdur. Ben Allah"a çağırıyorum, ben ve bana uyanlar bir basiret üzereyiz." [21]

Dipnotlar

[1] Şûrâ, 3

[2] Yûsuf, 109

[3] Enbiyâ, 25

[4] Enbiyâ, 73

[5] Şûrâ, 7

[6] Şûrâ, 13

[7] Şûrâ, 15

[8] Şûrâ, 17

[9] Şûrâ, 24

[10] Şûrâ, 51-52

[11] Nehcû"l-Belâğâ, 192. hutbe

[12] Kalem, 4

[13] el-Kâfî, c.1, s.66, h: 4

[14] Necm, 1-11

[15] En"âm, 57

[16] Kehf, 110

[17] Enbiyâ, 45

[18] Enbiyâ, 108

[19] Tâhâ, 114

[20] Sebe", 50

[21] Yûsuf, 108

Resul-i ekrem (s.a.a) ve nübüvvet

Kurân-ı Kerim'in nasları sağlam, dakik ve İslâm risaleti döneminin olayları ile birliktelik çağdaş özelliğine sahip nitelikteki en sağlam ve dakik bir eski tarihî kaynaktır.

Bilimsel metodun gerektirdiğine göre de Hz. Peygamber'in (s.a.a), peygamber olarak görevlendirildiğinde ayetlerin inmeye başladığı ve vefat edinceye kadar inmeye devam ettiği döneminin olayları ile ilgili olarak Kur"ân-ı Kerim'in naslarını aşmamamız gerekir.

Çünkü hadis ve siyer kitaplarında yer alan tarihî rivayetlerin derlenip yazıya geçilmeleri, anlattıkları olayların meydana geldikleri tarihten daha sonra olduğunu, ayrıca bu rivayetlerin çarpıtılmaya ve tahrif edilmeye açık olduğunu hepimiz bilmekteyiz.

Hâl böyleyken bu faktörleri göz önüne aldığımız takdirde o rivayetleri Kur"ân"ın, sünnetin ve aklın kesin anlamlı açıklamalarına sunarak onlara uyanları alıp, ters düşenleri reddetmemiz, şüphesiz daha doğal ve daha mantıklı bir tutum olacaktır.

Gözden kaçırmamalıyız ki, peygamberlik bir rabbanî elçilik, bir ilâhî görevdir. İnsanlığı hayat boyunca gerekli hidayet/yönlendirme ile desteklemek amacı ile yüce Allah tarafından belirlenir.

Yüce Allah bu göreve kulları arasından üstün niteliklere sahip kişiyi seçer. Öyle üstün nitelikler ki, o, seçilen kişiyi kendisinden istenen büyük görevi yerine getirmeye ve onu lâayık olduğu şekilde gerçekleştirmeye lâayık kılmaktadır.

O hâlde yüce Allah tarafından gönderilen elçinin, ilâhî risaleti ve onun hedeflerini tümü ile kavraması; algılama, insanlara iletme, açıklama, uygulama, savunma ve koruma düzeylerinde kendisinden istenen fonksiyonu yerine getirmeye muktedir olması gerekir.

Sayılan bütün sorumluluk düzeyleri ise sürekli olarak gelişme çizgisi boyunca bilgi, basiret, marifet, nefis sağlığı, batın temizliği, sabır, doğruluk, yiğitlik, huy yumuşaklığı, Allah"a bağlılık, Allah"a kulluk, Allah korkusu, masumluk (rabbanî destek ve doğrultma) ister.

Peygamberlerin sonuncusu olan Resul-i Ekrem (s.a.a), peygamberler zincirinden kopuk bir halka değildi.

O onların en kâmil ve en büyüğü idi. Dolayısıyla o, onların kemal sıfatlarını en yüksek oranda bir araya getirendir. Allah da elçilik görevini kime vereceğini herkesten iyi bilir.

En büyük ilâhî göreve aday olan kişinin bu görevi üstlenmeden veya onu yerine getirmeye aday olmadan önce o görevi kabullenip uygulamaya tam anlamı ile hazır olması gerekir. Bu gereklilik tartışılmaz açıklıkta bir gerçek ve bu görevin eşyanın tabiatının gerektirdiğı bir zorunluluktur.

Buna göre son peygamber olan Hz. Peygamber"in, peygamber olmadan önce bu ilâhî

sorumluluğu yüklenmenin istediği bütün birikimlere sahip olması, bu rabbanî fonksiyonu gerçekleştirmek için gereken bütün özelliklerle donanmış olması gerekir. Kur"ân-ı Kerim"in aşağıdaki ayetleri, işte bu gerçeği teyit ediyor. Yüce Allah buyuruyor ki:

"Aziz ve hakîm olan Allah, sana ve senden öncekilere işte böyle vahyeder."[1]

"Senden önce de, şehirler halkından kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını peygamber göndermedik."[2]

"Senden önce hiçbir resul göndermedik ki ona: "Benden başka ilâh yoktur; şu hâlde bana kulluk edin." diye vahyetmiş olmayalım."[3]

"Onları, emrimiz uyarınca doğru yola ileten önderler yaptık ve kendilerine hayırlı işler yapmayı, namaz kılmayı, zekât vermeyi vahyettik. Onlar, daima bize ibadet eden kimselerdi."[4]

O hâlde vahyin kaynağı yüce Allah"tır ve peygamberler de yüce Allah"ın kendilerine O"nu bir bilmelerinin, O"na kulluk etmelerinin kriterlerini vahyettiği, O'nun emri uyarınca doğru yola ileten önderler yaptığı kişilerdir.

Bunların yanı sıra yüce Allah onlara şeriatın yararlı işler yapmak, namaz kılmak, zekât vermek gibi ayrıntılarını da vahyeder. Çünkü onlar kullukta ve yüce Allah"a gerçek anlamı ile teslim olmanın canlı örneği olmakta başkaları için öncüdürler.

Bu konuda yüce Allah"ın özellikle Hz. Peygamber'e yönelik direktifleri Kur"ân-ı Kerim'de şöyle ifade ediliyor:

1- "Şehirlerin anası (olan Mekke'de) ve onun çevresinde bulunanları uyarman ve asla şüphe olmayan toplanma günüyle onları korkutman için, sana böyle Arapça bir Kur"ân vahyettik." [5]

2 - "Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin, diye Nuh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi Allah size de din olarak yasallaştırdı.

Fakat kendilerini çağırdığın bu (din), Allah"a ortak koşanlara ağır geldi. Allah dilediğini kendine (peygamber) seçer ve kendisine yöneleni doğru yola iletir... [6] İşte onun için sen (tevhide) davet

et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Onların heveslerine uyma ve de ki: Ben Allah"ın indirdiği kitapların hepsine inandım ve aranızda adaleti gerçekleştirmekle emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz de sizedir. Aramızda tartışılabilecek bir konu yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar, dönüş de O"nadır." [7]

3- "Kitabı ve mizanı hak olarak indiren Allah"tır. " [8]

4- "Yoksa onlar (senin için); "Allah"a karşı yalan uydurdu mu derler?" Allah dilerse senin kalbini de mühürler. Ve Allah batılı yok eder; sözleriyle hakkı ortaya koyar. Şüphesiz O, kalplerde olanları bilir." [9]

5-"Allah bir insanla ancak vahiy yolu ile veya perde arkasından konuşur yahut bir elçi gönderip izniyle ona dilediğini vahyeder. Şüphesiz O, yücedir, hikmet sahibidir. İşte böylece sana da emrimizle Kur"ân"ı vahyettik.

Sen, kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu kullarımızdan dilediğimizi kendisiyle doğru yola ilettiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz ki sen doğru yola iletmektesin." [10]

Hz. Peygamber"in (s.a.a) peygamber oluşundan vefatına kadar onunla aynı dönemde yaşayanlar Hz. Peygamber"in peygamber olmasından önce ve peygamber olduğu sıradaki hayatı hakkında bize sağlıklı ve net bir portre sunmamışlardır.

Herhâlde bu konudaki en eski ve güvenilir belgeler Hz. Peygamber'in peygamberliği öncesinde onun yanından hiç ayrılmamış olan ve hayatı boyunca onunla hep birlikte olan amcası oğlu, vasisi ve kendi eliyle besleyip eğittiği Hz. Ali"den (a.s) gelen belgelerdir.

Üstelik Hz. Ali'nin nakletmedeki güvenilirlik ve bu örnek şahsiyeti tanıtmadaki titizlik yönü de inkâr edilemez bir gerçektir. Hz. Ali (a.s) Hz. Peygamber'i (s.a.a) anlatırken onun peygamberlik öncesi dönemi hakkında şöyle diyor:

"O sütten kesildiği andan itibaren Allah, meleklerinden pek büyük bir meleği ona eş etmişti. O melek gece-gündüz ona yücelikler yolunu gösterdi. Âlem ehlinin en güzel huylarını öğretirdi.

Ben de her an devenin yavrusu nasıl anasının ardından giderse onun ardından giderdim. O her gün bana huylarından birini belletir, ona uymamı buyururdu. Her yıl Hira Dağı'na çekilir, kulluğa koyulurdu. Onu sadece ben görürdüm, başkası görmezdi."[11]

Bu belge yüce Allah"ın: "Hiç şüphesiz sen yüce bir ahlâk üzeresin." [12] ayeti ile uyuyor. Bu ayet peygamberlik döneminin başlarında indi. Bilindiği gibi ahlâk, ruhun derinliklerine kök salan nefsanî bir melekedir.

Birkaç günde kazanılacak bir nitelik değildir. Buna göre Hz. Peygamber"in yüce ahlâk sahibi olmakla nitelenmesi, onun bu sıfatı peygamber olmadan önce taşıdığını ortaya koyar.

Hz. Peygamber"in (s.a.a) peygamberlikten önceki kişiliğinin bazı göstergeleri onun torunlarından İmam Cafer Sadık"ın (a.s) şu ifadelerinden açıkça anlaşılır:

"Aziz ve celil olan Allah, Peygamberi"ni edeplendirdi ve bu edeplendirmeyi en güzel şekilde yaptı. Onun edeplendirmesini kemale erdirince: "Şüphesiz sen yüce bir ahlâk üzeresin!" dedi. Sonra kullarını yönetsin diye ona din ve ümmet işini teslim etti."[13]

Şunu da unutmamak gerekir ki, yüce ahlâk tanımlaması, Hz. Peygamber"den (s.a.a) gelen: "Ben ahlâkî erdemleri tamamen erdirmek üzere peygamber olarak gönderildim." şeklindeki hadisin kastettiği erdemlerin bütünüdür.

Eğer Hz. Peygamber"in kendisi henüz ahlâkî erdemleri kişiliğinde taşımasaydı, bu erdemleri tamamen erdirmesi ondan nasıl beklenebilirdi? O hâlde Hz. Peygamber"in (s.a.a) peygamber olmadan önce bütün erdemlere sahip olduğunu söylemek gerekir. Çünkü ancak o takdirde yüce ahlâk sahibi olmakla nitelendirilmesi doğru ve mantıklı bir niteleme olabilir.

Demek ki, Hz. Peygamber (s.a.a) peygamber olmadan önce dengeli, ölçülü, bilinçli, mütekâmil, ahlâkî erdemleri bütünü ile içeren, yüce sıfatları ve övülmüş fiilleri bir arada bulunduran bir kişiliğin örneği idi.

İlâhî vahyin görüntülerine ve Hz. Peygamber"in (s.a.a) bu vahyi nasıl algıladığına işaret eden ayetler, Hz. Peygamber"in (s.a.a) sergilediği güveni, sebatı ve yüce kalbinin algılamış olduğu ilâhî emirlere ve yasaklara tam anlamı ile olumlu karşılık verişini tereddüt kabul etmeyecek bir

kesinlikte açıklarlar.

Bunu anlamak için Şûrâ Suresi'nin yukarıda sunduğumuz ayetleri üzerinde tekrar düşündükten sonra bu konudaki diğer ayetleri ve bu arada aşağıdaki ayetleri okuyup irdelemek yeterlidir:

1- "Battığı zaman yıldıza andolsun ki, arkadaşınız (Muhammed) sapmadı ve azmadı. O arzusuna göre konuşmaz. Söyledikleri vahyedilenden başkası değildir. Bu vahyi, güçlü kuvvetli ve üstün yaratılışlı biri (Cebrail) öğretti.

Sonra en yüksek ufukta iken asıl şekliyle doğruladı. Sonra (Muhammed'e) yaklaştı, derkendaha da yaklaştı. O kadar ki (birleştirilmiş) iki yay arası kadar, hatta daha da yakın oldu. Bunun üzerine Allah, kuluna vahyini bildirdi. (Gözleriyle) gördüğünü kalbi yalanlamadı." [14]

2- "De ki: Ben, Rabbimden gelen apaçık bir delile dayanıyorum." [15]

3- "De ki: Ben de tıpkı sizin gibi bir insanım. Yalnız bana... vahyolunuyor." [16]

4- "De ki: Ben, sadece vahiy ile sizi uyarıyorum." [17]

5- "De ki: Bana sadece, sizin ilâhınızın ancak bir tek Allah olduğu vahyedildi." [18]

6- "Sana O'nun vahyi tamamlanmazdan önce Kur"ân"ı (okumakta) acele etme ve "Rabbim, benim ilmimi artır." de!" [19]

7- "De ki: Eğer doğru yolu bulursam, bu da Rabbimin bana vahyettiği (Kur"ân) sayesinde." [20]

8- "De ki: İşte bu, benim yolumdur. Ben Allah'a çağırıyorum, ben ve bana uyanlar bir basiret üzereyiz." [21]

Dipnotlar

[1] Şûrâ, 3

[2] Yûsuf, 109

[3] Enbiyâ, 25

[4] Enbiyâ, 73

[5] Şûrâ, 7

[6] Şûrâ, 13

[7] Şûrâ, 15

[8] Şûrâ, 17

[9] Şûrâ, 24

[10] Şûrâ, 51-52

[11] Nehcû'l-Belâğ, 192. hutbe

[12] Kalem, 4

[13] el-Kâfî, c.1, s.66, h: 4

[14] Necm, 1-11

[15] En"âm, 57

[16] Kehf, 110

[17] Enbiyâ, 45

[18] Enbiyâ, 108

[19] Tâhâ, 114

[20] Sebe", 50

[21] Yûsuf, 108